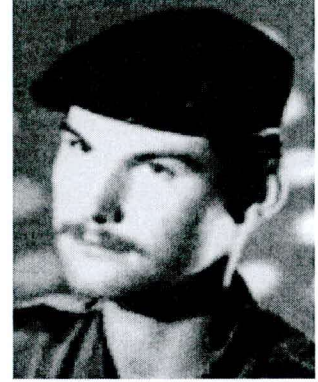

רב סרן אבן-פז, אברהם

בן טובה וזלמן ז"ל, נולד ביום י"ג בטבת תשי"א (22.12.1950) בטבריה. בהיות אברהם בן 6 עברה משפחתו לגור בחדרה, ושם למד בבית-ספר יסודי על-שם קפלן ובבית-ספר מקצועי "עמל". אברהם היה חבר בתנועת "הנוער העובד" ושאף להצטרף לגרעין שיעלה להתיישבות ברמת הגולן. בבית הוריו, שהיו אנשי עבודה, הוא ספג את אוירת ההתנדבות והנכונות לעזור לזולת. אברמיק - כך קראו לו בבית - לא עשה דבר שלא עלה בקנה אחד עם האמת הפנימית שלו. הוא שנא צביעות והעמדת פנים בחייו הפרטיים ובחיי החברה.

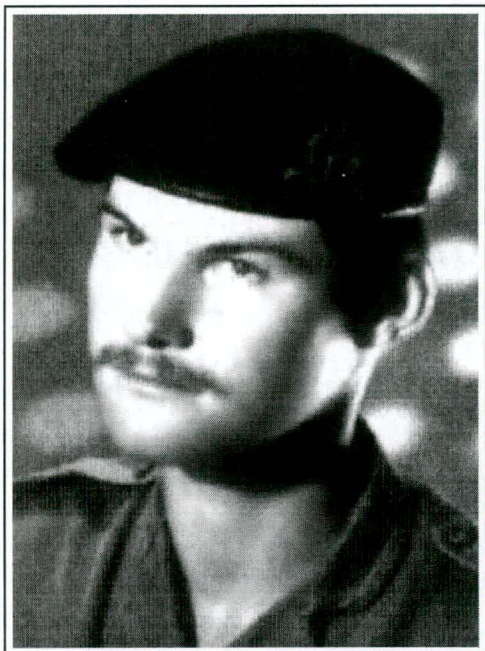
בפברואר 1969 גויס אברהם לצבא והתנדב לשרת בסיירת שקד. הוא ניהן בכישרון התמצאות ובתושייה, שניכרו בסיוורים שהשתתף בהם כחייל, ולאחר מכן, כמפקד, עם חייליו. דרישותיו מעצמו היו גדולות, וההחלטה לצאת לקורס קצינים הסבה לו אושר רב. הוא קיווה להגשים את חלומו ולעסוק בתפקידי חינוך והדרכה. ואכן, כשסיים קורס קצינים החל להדריך והמשיך בתפקידי פיקוד במסגרת הנח"ל. הוא השתתף בהקמתם של מאחזים, שהיו ברבות הימים ליישובים של קבע. בגלל מסירותו, היה אבן-פז לאיש אמונם של חבריו ופקודיו. מסירותו לעבודה לא ידעה גבול. "העבודה ואבן-פז הלכו יד ביד" - כתב עליו אזרח מקריית ארבע שהכירו. הממונים עליו למדו להעריך את חריצותו, והוא נקרא לבצע עבודות קשות שנדרשה בהן מסירות והתמדה. לאחר שביצע את המוטל עליו, עזר לאחרים להשלים את עבודותיהם. "בכל מקום שהייתה דרושה בו עזרה שם אבן-פז נמצא". הוא היה חביב על הכול ושותף בכל האירועים החברתיים.

לאחר שובו ממלחמת יום-הכיפורים נשא לאישה את גילה והיה גאה במשפחה שהקים. אברמיק לא התגאה בדבר זולת הגאווה שהתגאה בבנותיו. הוא רצה להעניק להן ילדות מאושרת, אך לא זכה לכך. ביום כ"ח באלול תשמ"ד (25.9.1984) נפל אברמיק בעת שירותו והובא למנוחת עולמים בחלקת הקבורה לחללי צה"ל בבית-העלמין שבחדרה. הוא השאיר אחריו אשה וארבע בנות, אם ואח בשירות קבע.

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

נזכר את כולם

רס"ן אבן פז אברהם ז"ל

רס"ן אבן פז אברהם ז"ל
בן 34 בנפלו

בן טובה וזלמן

נולד בטבריה

ב-י"ג בטבת תשי"א , 22/12/1950

התגייס ב-פברואר 1969

נפל בעת שירותו

ב-כ"ט באלול תשמ"ד , 22/9/1984

שרת בנח"ל

יחידה: קצח"ר

תפקיד: קמב"ץ

מקום נפילה: ישראל

נקבר בחדרה

הותיר אשה וארבע בנות, אם ואח

קורות חיים

בן טובה וזלמן ז"ל, נולד ביום י"ג בטבת תשי"א (22.12.1950) בטבריה. בהיות אברהם בן 6 עברה משפחתו לגור בחדרה. למד בבית-ספר יסודי על-שם קפלן ובבית-ספר מקצועי "עמל". אברהם היה חבר בתנועת "הנוער העובד" ושאף להצטרף לגרעין שיעלה להתיישבות ברמת הגולן. בבית הוריו, שהיו אנשי עבודה, הוא ספג את אוירת ההתנדבות והנכונות לעזור לזולת. אברמיק - כך קראו לו בבית - לא עשה דבר שלא עלה בקנה אחד עם האמת הפנימית שלו. הוא שנא צביעות והעמדת פנים בחייו הפרטיים ובחיי החברה. בפברואר 1969 גויס אברהם לצבא והתנדב לשרת בסיירת שקד. הוא ניחן בכושר התמצאות ובתושייה, שניכרו בסיורים שהשתתף בהם כחייל, ולאחר מכן, כמפקד, עם חייליו. דרישותיו מעצמו היו גדולות, וההחלטה לצאת לקורס קצינים הסבה לו אושר רב. הוא קיווה להגשים את חלומו ולעסוק בתפקידי חינוך והדרכה. ואכן, כשסיים קורס קצינים החל להדריך והמשיך בתפקידי פיקוד במסגרת הנח"ל. הוא השתתף בהקמתם של מאחזים, שהיו ברבות הימים ליישובים של קבע. בגלל מסירותו, היה אבן-פז לאיש אמונם של חבריו ופקודיו. מסירותו לעבודה לא ידעה גבול. "העבודה ואבן-פז הלכו יד ביד" - כתב עליו אזרח מקריית ארבע שהכירו. הממונים עליו למדו להעריך את חריצותו, והוא נקרא לבצע עבודות קשות שנדרשה בהן מסירות והתמדה. לאחר שביצע את המוטל עליו, עזר לאחרים להשלים את עבודותיהם. "בכל מקום שהייתה דרושה בו עזרה שם אבן-פז נמצא". הוא היה חביב על הכול ושותף בכל האירועים החברתיים. לאחר שובו ממלחמת יום הכיפורים נשא לאישה את גילה והיה גאה במשפחה שהקים.

רס"ן אבן פז אברהם ז"ל

אברמיק לא התגאה בדבר זולת הגאווה שהתגאה בבנותיו. הוא רצה להעניק להן ילדות מאושרת, אך לא זכה לכך.
ביום כ"ח באלול תשמ"ד (25.9.1984) נפל אברמיק בעת שירותו, והובא למנוחת עולמים בחלקת הקבורה לחללי צה"ל בבית העלמין שבחדרה. הוא השאיר אחריו אשה וארבע בנות, אם ואח בשירות קבע.

אברהם אבן-פז

אברהם ("אברמיק" היו קוראים לו) נולד בטבריה. בעודו רק בשנים, עברו הוריו לגור בחדרה, בבית אליעזר. למד בבית הספר הממלכתי "קפלן", ואחר כך בבית הספר התיכון המקצועי "עמל".

במסגרת שירותו הצבאי התנדב לסיירת "שקד". לאחר מלחמת יום הכיפורים, והוא אך השתחרר משירות חובה, חזר והתנדב לשירות קבע. לאחר שסיים קורס קצינים עבר לעסוק בתפקידי הדרכה, ובתפקיד פקודי וחינוכי במסגרת הנח"ל.

נפטר בחדרה - לאחר מחלה קצרה - בכ"ח באלול תשמ"ד

(25.9.1984).

אברהם אבן-פז

לדמותו

"אברמיק", כך נהגנו לקרוא לו, היה בן שני להוריו.

מהוריו, שהיו מעורים בבנין הישוב, ספג את ערכי הציונות והעבודה, כמו גם הרגשת המחויבות כלפי הסביבה, החברה בה חי. ואמנם, אותה הרגשת מחויבות חישלה אותו והביאה אותו, אחרי שנים, להתנדב ליחידה עילית בצבא, לסיירת "שקד".

בד בבד עם לימודיו בביה"ס היסודי ובתיכון הוא משתלב בתנועת "הנוער העובד" וחותר להצטרף לגרעין התיישבותי של בני השכונה (בית אליעזר) ברמת הגולן.

אברמיק גישש וחיפש את דרכו בחיים לפי תפישתו ולא עשה דבר שלא עלה בקנה אחד עם האמת הפנימית שלו. הוא שנא

צביעות והעמדת פנים בחיי החברה כבחייו הפרטיים. אופיו המוצק, כנותו עם עצמו וחתירתו לשלמות עצמית - הם שקבעו את אורח התנהגותו. משום כך, כאשר גויס לצה"ל, בפברואר 1969, התנדב לשרת בסיירת "שקד".

אברהם אבן-פז

במלחמת יום הכיפורים, והוא אך שוחרר משרות חובה, חזר והתנדב לשירות צבאי. במסגרת שירותו זה טיפל בשבטים הבדואים בסיני ועסק בשיקומם. גם בתפקידו זה, גם אחר כך, במסגרת סיורים ביחידות, עקב תפקידו, גם בסיוריו עם פיקודיו, לצורך הכרת נופי הארץ, בכל אלה חתר לשלמות. לעתים הוא דחה מוסכמות, כשהללו לא נראו לו, אף במחיר קונפליקטים קשים עם סביבתו. אבל באותה חתירה לשלמות, שהיתה מלווה בכושר התמצאות ובתושיה, כבש תמיד את ליבם של קרובים ורחוקים.

אברמיק לא רק נאה דורש היה. הוא דרש קודם כל מעצמו. כדי לעמוד בדרישות הגבוהות כלפי עצמו היה עובד יומם ולילה. לחברתו גילה היה כותב מכתבים מלאי התלהבות,

כשהמוטיב המוביל בהם היתה העבודה קשה.

ההחלטה לצאת לקורס קצינים הסבה לאברמיק אושר רב. אך טבעי הוא שההחלטה היתה מלווה חלומות ותקוות לשמש מפקד ומחנך.

אברהם אבן-פז

"מתחילים מלא כלום", היה אומר להוריו ובני משפחתו,
"אבל אל תצחקו, עוד תראו מה יהיה וכיצד אנהג." ואמנם,
לרגע לא פסק בו הרצון ללמוד ולהתקדם. וכאשר סיים
את קורס הקצינים עבר לעסוק בתפקיד הדרכה, שהרי "בזה
הנך מורה ומעניק." אחר כך הצטרף ליחידת הנח"ל ושימש
בחיל זה בתפקיד פיקודי וחינוכי. במסגרת זו השתתף בהקמתם
של מאחזים, שהפכו ברבות הימים לשובים של קבע. והיו אלה
במרחבי יהודה ושומרון, בחבל עזה ובגליל.
ערנותו למצב הבטחוני והשתתפותו הפעילה בשתי המלחמות
נטעו בו תחושה עזה והכרה ש"את מס הדמים שילמנו די
והותר". בטוי לכך נתן במכתביו הרבים, שהיו עדות נאמנה
וברומטר למציאות החברתית והמדינית.
הצלחתו בתפקידיו הרבים והשונים והשפעתו על פיקודיו
הגבירו את בטחונו העצמי. אבל לא על חשבון מסירותו
ועבודתו. הוא היה מסוגל לעבוד יום שלם בלי אכילה ושתייה
שכן לא ראה לפניו אלא עבודה. הממונים עליו למדו להעריך

אברהם אבן-פז

את חריצותו. לעתים קרובות הוא נקרא לבצע עבודות קשות, שדרושה היתה בהם מסירות והתמדה. הוא הצליח במשימות. ולאחר שביצע את המוטל עליו עוד נהג לעזור לאחרים להשלים את עבודותיהם, ופעמים אף מילא את מקומם.

”עבודה ואבן - פז הלכו יד ביד” - כך כתב עליו אזרח מקרית ארבע, שהכירו והוקירו.

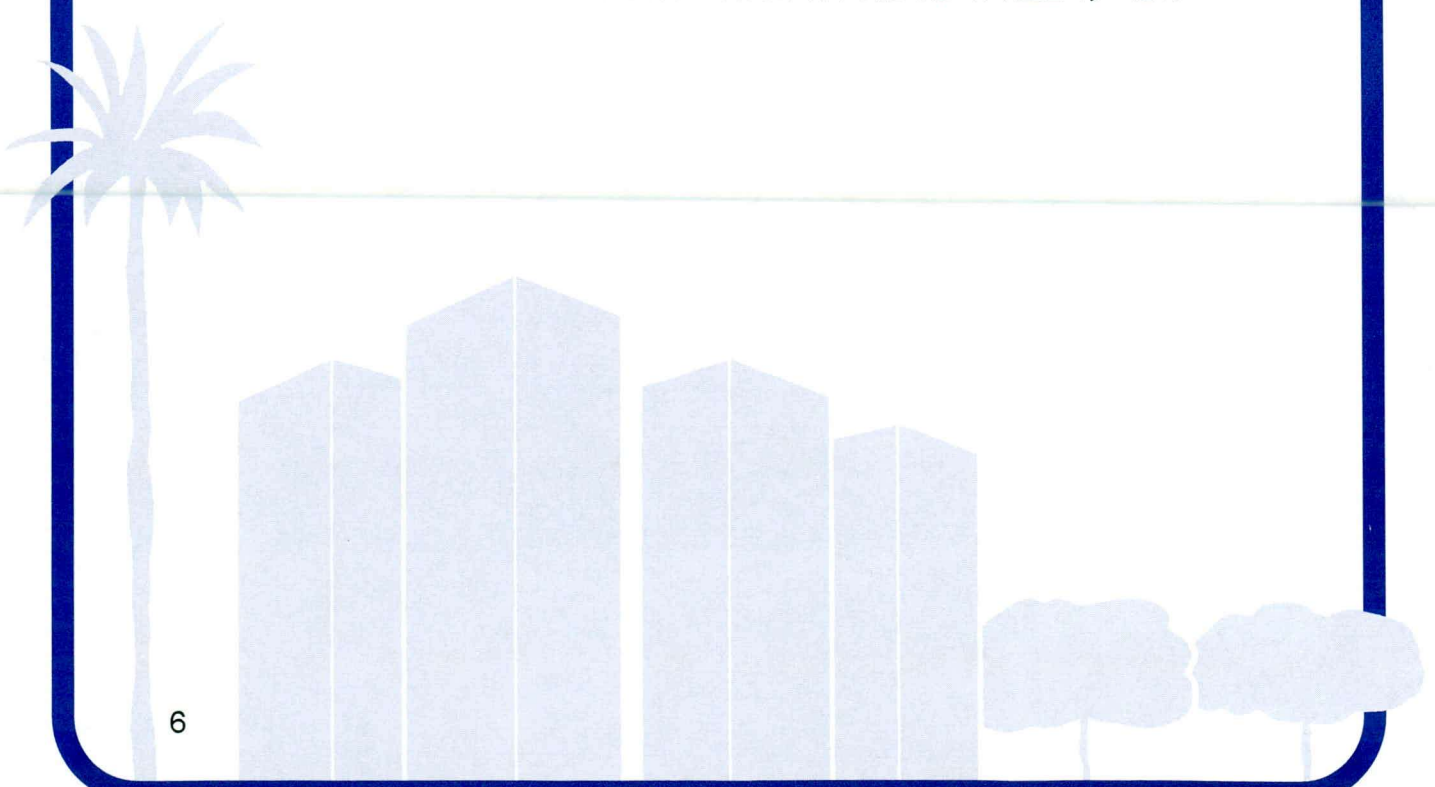
”בכל מקום שדרושה היתה עזרה, אבן פז היה בנמצא”, כתבו חבריו. מסירות לחבריו ואופיו עשוהו איש אמונם של רבים. האכפתיות והיושר הקיצוני שאיפיינו את אישיותו, במסגרת החברה הצבאית, מצאו מקומם גם בחיי המשפחה.

חודשים מספר לאחר מלחמת יום הכפורים נשא לאשה את גילה חברתו. היה גא בה ובמשפחה שהקים. ובנותיו - נטע, לילך, נעמה, וזיווה - היו אורות של אושר ושמחה בחייו. ועם הענווה והצניעות שהיו מהלכים בו, חפניים גאוה היו לו מאשתו ובנותיו, שכה חפץ להעניק להם ילדות מאושרת. ולא זכה להגשים שאיפתו זו במלואה. זה אך בנה קן חמים

אברהם אבן-פז

למשפחה, והיה מטפח קן זה בכל רגע של פנאי. ביתו שבשכונה - בית המשפחה - כמה מאמץ ומחשבה הקדיש לו אברמיק. וגינת הנויש טיפח לתפארת - היה הרי הריפוד לקן. כחודש לפני פטירתו זכה לחופשה קצרה. האמנם ידע? היתה זו אחת מן החופשות הבודדות שלו, שיכול היה להקדיש לטיול קצר עם המשפחה לירושלים, והוא כדרכו - הסיור המשפחתי הפך דגם לסיורים עתידים עם חייליו. ולא זכה. היותו חייל למופת וההמלצות של מפקדיו להעלותו בדרגה, והתקוות הרבות - כל אלה לא עמדו לו מול המוות, אשר הכריעו בצורה כה מהירה ובלתי צפויה.

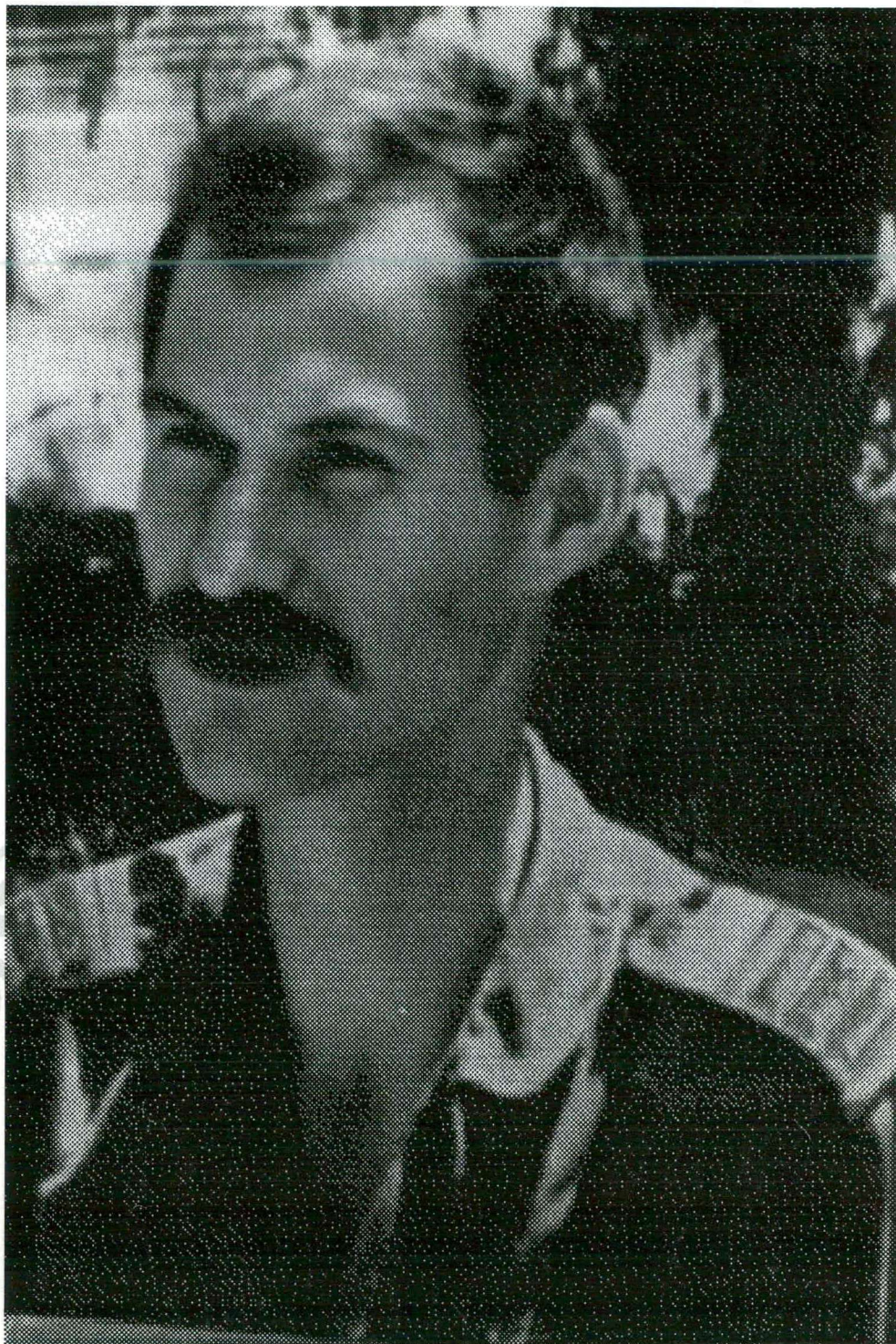

יד לבנים - חדרה

אברהם אבן-פז

בן טובה וזלמן אבן-פז

22/12/50
25/09/84

י"ג בטבת תשי"א
כ"ח באלול תשמ"ד

נולד ביום
נפל ביום